

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ЈАНУАР 2025.

ГОДИНА XXI, БРОЈ 175

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Жорж Бизе

ЛОВЦИ БИСЕРА

Диригент

АЛЕКСАНДАР КОЈИЋ

Режија

ДАРИЈАН МИХАЈЛОВИЋ

ПРЕМИЈЕРА

12. фебруар | 19.00 | Велика сцена

ПРЕМИЈЕРА НОВЕ ПОСТАВКЕ ДЕЛА „ЛОВЦИ БИСЕРА“ СЛАВНОГ
ФРАНЦУСКОГ КОМПОЗИТОРА ЖОРЖА БИЗЕА

Опера у славу љубави и непрекинутог пријатељства

ре и давнашњи Надиров пријатељ. Љубоморан на Надира због Лејле, Зурга одлучује да обоје казни, али након мучних унутрашњих превирања поштедеће живот пријатељу из младости и Лејли, у којој препознаје девојку

Била је то, уједно, југословенска премијера тог дела, одржана у оквиру јубиларних двадесетих Београдских музичких свечаности (БЕМУС).

Под насловом „Живот је варљив“, новинар новосадског „Дневника“ П. Анагности наводи, између осталог, да је премијера ове опере одржана „у изузетно занимљивој атмосфери, заинтеригирала гледалиште“.

„Пре свега због тога што је аутор *фаталне светске Кармен* на примеру *Ловаца* покушао да нас увери у то како је живот вазда непредвидљив, недокучив и несазнат. У овој представи коју су углавном носили тзв. млади солисти Опере Народног позоришта утисак је да гледалиште и није имало неку посебну претензију да прати дилеме двоје младих који су се у потрази за срећом и миром запутили чак у далеки Цејлон верујући легенди како се у тој земљи прикупљају бисери. У првом плану овог подухвата био је првак Опере баритон Слободан Станковић (Зурга), а њему су уз бок били млади тенор Грујица Пауновић (Надир), Гордана Јевтовић (Лејла) уз новоангажоване солисте – Вукашина Савић (Нурабад) на премијери и Ивана Томашева, на првој реперизи, у истој улози. Чињеница је да представа завређује пажњу“, закључује се на крају текста објављеног 18. октобра 1988. године.

Критичар дневног листа „Борба“ Бранка Радовић оценила је да је „најубедљивија, најсвежија гласовно и вокално најкоректнија била Гордана Јевтовић, док је Грујица Пауновић несумњиву музикалност приказао само у средњем регистру деонице другог главног лика опере – Надира. Слободан Станковић био је неуверљив у (...) првом чину и знатно бољи у последњем, трећем, где је показао и извесну динамичку нијансираност и распеваност, но не и довршеност у изградњи лика. Једино

је Вукашин Савић успевао да се избори својим снажним басом са оркестром и да делује сигурно, поуздано у интонацији, импозантно у наступу“.

Критичар „Политике“ Милена Пешаић, у уводном делу текста, подсетила је да је реч о делу „романтично-лирског карактера са мало главних протагониста“, као и да је то било „прво приказивање ове опере у историји Опере Народног позоришта и прилог обележавању

Редитељ Даријан Михајловић на проби опере „Ловци бисера“

Ансамбл Опере Народног позоришта у Београду спрема нову поставку опере Жоржа Бизеа „Ловци бисера“, засноване на изузетним емотивним нијансама, музичкој иновативности и интригантној причи смештеној на егзотичном острву Цејлон (Шри Ланка) у чијем фокусу је тема жртвовања у име љубави и пријатељства.

Премијера је планирана 12. фебруара на Великој сцени, под диригентском управом Александра Којића и у режији Даријана Михајловића.

„Прича о жени која сама на стени треба да проведе цео живот како би отерала зле духове од чамаца ловаца на бисере који се отискују у неизвесност Индијског океана, подсећа на Ифигенијину жртву Богу ветра, али има и једну људску и еманципаторску страну. Посматрајући са стране, чак и за Бизеово време, ово је опера у славу слободе, у славу љубави и о победи над оковима које друштво намеће. Предивно музичко дело које се дешава на једном од најлепших делова планете“, каже Михајловић, који је 2009. године, у

Народном позоришту у Београду с великим успехом режирао Вердијеву оперу „Моћ судбине“.

„Ловци бисера је Бизеова опера, како пише у литератури, са једним од најлепших оперских дуета. Зурга и Надир, баритон и тенор, певају о пријатељству које се никада неће прекинути. Ово је једна од оних опера које су засноване на фасцинацији далеким и егзотичним пределима. То је изванредна мешавина религија, планина које доминирају централним делом острва и где у рано јутро, на две хиљаде метара надморске висине, жене ручно беру пуполке чаја. Најчистијег и најбољег чаја на свету. Тај предео се зове Нураваја Ела и просто је немогуће не замислити га кроз музику. Бизе је, вероватно очаран тим приказом, створио музичко-сценско дело у коме се осећа измаглица која извири из џунгле и пење се лагано ка храмовима уклесаним у стене“, сматра Михајловић.

Солистичку поделу чине Весна Ђурковић, Александра Јовановић, Снежана Савичић Секулић (Лејла), Стеван Каранац, Марко Живковић (Надир), Небојша Бабић, Милутин Јоцић, Стефан Петковић (Зурга) и Вук Матић, Михаило Шљивић (Нурабад).

Уз представи учествују Оркестар, Хор и Балет Народног позоришта у Београду.

Кореограф је Тамара Антонијевић Спасић, сценографију ће креирати Весна Поповић, а костиме Вишња Жилић.

У основи сижеа је прича о пожртвованој љубави младог Надира и свештенице Лејле. На путу њиховој срећи стоје врховни свештеник Нурабад и Зурга – вођа изабран од стране ловаца на бисере

Француски композитор Ектор Берлиоз после праизведбе опере „Ловци бисера“, одржане 1863. године у Паризу, оценио је да је „партитура опере заиста успела“. Према његовом мишљењу, она садржи знатан број експресивних делова пуних ватре и богате колорације. „Партитура ове опере у највећој мери служи на част господину Бизеу који ће морати да буде прихваћен као композитор упркос његовом ретком таленту пијанисте. (...) Када слушате ову оперу, немојте никада губити из вида да је њу написао двадесетчетворогодишњак и сетите се шта су други писали у том старосном добу. Опера „Ловци бисера“ има као драгоцене квалитете младалачку свежину и живахност, као одраз једног ентузијазма који мали број људи зна да изрази са толико жара. Те квалитете зрело доба обуздава несумњиво из страха да их не изгуби“.

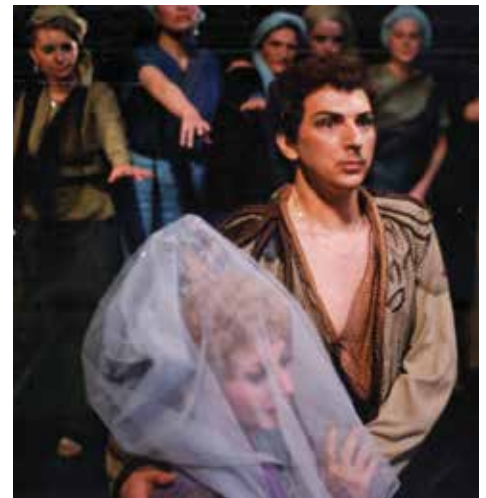
која му је пре много година спасила живот...

Музика из овог оперског ремек-дела данас је веома популарна и често се цитира у филмовима, а изводи се и у бројним инструменталним обрадама.

Опера „Ловци бисера“, коју је Бизе написао 1863. године, када је имао свега 24 године, само једном је постављена у Народном позоришту.

Премијера је одржана 12. октобра 1988. године на Сцени у Земуну, под диригентском управом Александра Лековског, у режији Младена Сабљића.

Либрето који су написали М. Каре и Кормон, превели су Хуснија Куртовић и Константин Винавер.

Гордана Јевтовић и Грујица Пауновић на премијерном извођењу опере „Ловци бисера“, 1988. године

150. годишњице рођења Жоржа Бизеа“. Осврћући се на протагонисте премијерног извођења, оценила је да се „убедљивошћу највише наметнуо Слободан Станковић, док је младом тенору Грујици Пауновићу недостајало сигурности како у певачком, тако и у глумачком овладавању ликом. Гордана Јевтовић је остала у границама професионално обављеног посла. (...) Врхунац драмске напетости који прати и одговарајуће интензивирани музичка инвенција, остварен је крајем другог чина, у ефикасно сабраним снагама солиста, Хора и Оркестра“.

Костиме је креирала Светлана Чкоњевић, сценографију је урадио Владимир Маренић, а кореографију Владимир Логунов.

Представа је обновљена 14. новембра 1990. године. Извођењем је дириговао гост – маестро Корнел Траилеску из Румуније, а у подели су били Гордана Протић (Лејла), Миливој Петровић (Надир), Слободан Станковић (Зурга) и Иван Томашев (Нурабад).

■ М. Безбрадица ■

Операма „Травијата“, „Аида“, „Симон Боканегра“, „Тоска“, „Боеми“, „Турандот“, „Норма“, „Кавалерија рустикана“... којима диригује у оквиру редовног репертоара Народног позоришта, маестро Александар Којић укори ће придружити и дело Жоржа Бизеа „Ловци бисера“, чија ће премијера бити одржана 12. фебруара, у режији Даријана Михајловића. Реч је о наслову који спаја елементе француске опере са егзотичним звуцима који дочаравају пејзаж издалека, где се љубав, пријатељство и издаја сударају у музичком окружењу богатом хармонијама и оркестралним текстурама.

„Опера *Ловци бисера* или *Ловци на бисере* је опера на Бизеовој стваралачкој прекретници. Композитор, тада у својој 24. години, асимиловао је, пућујући по Европи, различите музичке утицаје (италијанске и немачке) и покушао да их сједини, накалеми на оно што је оригиналан, његов музички језик“, каже признати уметник у разговору за „Позоришне новине“ и напомиње да се то и осети у овој опери.

„Међутим, утицај његовог земљака, Француза Шарла Гуноа је пресудан. У *Ловцима* се препознаје колико Бизе дугује овом свом сународнику. Многе странице подсећају на странице из Гуноовог *Фауста*. То није нужно лоша ствар, напротив, Бизе је истраживао, тражио свој музички језик и потпис, покушавао је да се са различитим утицајима избори и коначно да *прохода* у уметничком смислу. Многа места у *Ловцима* су сјајно, оригинално написана.

Који су за Вас највећи изазови у извођењу ове опере с обзиром на Бизеов композиторски стил и чиниеницу да она садржи знатан број експресивних делова пуних, како то каже Ектор Берлиоз, ватре и богате колорације?

Највећи изазов је не додати ништа, у интерпретативном смислу. *Ловци бисера* су младалачко дело са свим својим успонима и падовима, и као такво и треба да се перципира. Наш задатак је да једну узбудљиву, занимљиву оперу о пријатељству, верности, заклетви, љубави и издаји видимо Бизеовим очима и чујемо његовим ушима. Опера се дешава на Шри Ланки, на Цејлону. То је за младог Француза било недостижно далек предео; ми то данас не можемо ни да појмимо шта је он имао у својој машти при помисли на Цејлон на ком никада није био. Сам избор литерарног предлошка

АЛЕКСАНДАР КОЈИЋ, ДИРИГЕНТ
БИЗЕОВЕ ОПЕРЕ
„ЛОВЦИ БИСЕРА“

Младалачко дело карактеристичног музичког језика

који се дешава на обалама Индијског океана довољно говори о жељи Бизеа да буде оригиналан. Берлиоз је био у праву јер је млади Бизе употребио сва своја знања да један непознати свет прикаже на оперској сцени.

Постоји ли неки специфичан део у овој опери који бисте истакли као посебан за дириговање?

За дириговање само по себи у овом делу нема посебних специфичности. Међутим, делови који заувек остају запамћени чим се чују јесу - романса Надира, дует Надира и Зурге, арија Леиле из другог чина и арија Зурге из трећег чина. Мелодије у овим нумерама су карактеристичне за Бизеов музички језик и то је управо оно најоригиналније што је изнедрио у овој опери. Иначе, ове године се навршава 150. година од смрти Жоржа Бизеа. Опера Народног позоришта ће достојно обележити јубилеј овог великана са два најпознатија његова наслова – премијером „Ловци бисера“ и, наравно, опером „Кармен“.

Поред дириговања, активно се бавите оркестрирањем и аранжирањем. Шта у оквиру свега тога посебно издвајате као нешто најзначајније што сте до сада урадили?

Аранжирао сам и оркестрирао заиста много до сада, за различите саставе. Од камерних до великих сценских форми као што су опера и балет. Међутим, најзначајнијим досадашњим успехом на том пољу сматрам мој нови аранжман и оркестрацију балета

„Дама с камлијама“ коју је у Српском народном позришту поставио кореограф Крунислав Симић, као и аранжмане за два оперска наслова – оперу „Кнез Иво од Семберије“ Исидора Бајића сам оркестрирао за велики „а тре“ оркестарски састав и „Ђани Скики“ Ђакома Пучинија коју сам оркестрирао за 17 инструмената.

Себе сматрате ватреним поборником компаративног размишљања о уметности. У којој мери Вам то омогућава дубље разумевање музичких традиција и стилова из различитих култура?

Сматрам да је све питање контекста. Питање јединства времена и места. Никада једно дело не посматрам изоловано. То умногоме олакшава пут до разумевања и „дешифровања“ једног музичког дела. Важно је знати шта се стилски симултано догађало у књижевности, архитектури, сликарству, музици... Какве су биле политичке прилике, у ком положају је био одређени композитор у односу на своје колеге и у односу на друге уметнике тог времена. То су ствари које су мултидисциплинарне и које су мени лично веома важне када интерпретирам неко дело.

Једном приликом сте изјавили да од сваког диригента може нешто да се научи – од некога како треба да се ради, од некога како не треба. У том смислу, верујем да је искуство посматрања лоших примера једнако вредно као и учење од добрих примера?

Апсолутно. Када се пажљиво посматра, могу се и те како видети ствари које нису добре. Дириговање је ствар невербалне комуникације и као било који знаковни језик, мора бити разумљиво. Исто тако, бављење музиком је пре свега занат, а сваки занат мора да се доведе на највиши могући степен како би се добио квалитетан резултат.

Народно позориште је недавно, током новембра и децембра, обележило стогодишњицу смрти Ђакома Пучинија (29.11.1924.) осмишљеним репертоаром под називом „Славимо Пучинија“ чији сте и Ви били један од активних учесника. Какви су Ваши утисци у вези са тим догађајима у оквиру којих је, поред представа са редовног репертоара – „Боеми“, „Турандот“, „Тоска“ и „Манон Леско“, одржана и премијера „Триптиха“, као и Гала концерт у његову славу?

Мислим да је Пучинијева прослава прошла веома добро. Опера Народног позоришта је публици представила све Пучинијеве наслове са актуелног репертоара и то уопште није мали број представа. Уз то, постављање целокупног „Триптиха“ је био догађај за себе, јер такав подухват захтева изузетно много солиста, велику дисциплину и спремност оркестарског апарата. Те вечери су наступили многи млади уметници, који су тек на почетку, као и они прослављени, искусни. Била је то прослава достојна великана какав је Пучини.

Кад смо већ код Пучинија, који су, према Вашем мишљењу, најважнији фактори који су обликовали његов јединствени приступ оперском жанру?

Пучини је чврсто стајао на раменима свог претходника Вердија. Са те висине могао је да добро сагледа где се опера креће и какве су тенденције у оперском свету у то време. Пучини је био изузетно практичан човек и као такав схватио је да само приказивање чисте, огољене емоције може публику тог времена и оперу уопште повести у једном новом правцу. Он је творац најемотивнијих страница оперске музике у целокупној литератури. Његова музика је заводљива, интимна, страствена, понекад и врло еротска, а у неким случајевима изузетно насилна. Она путем специјалних, препознатљивих пучинијевских акорда и мелодија описује све кутке људске душе. Судбина се са Пучинијем ипак грубо поиграла. Композитор који је познавао људски глас као мало ко од његових савременика и који је подарио људском гласу прегршт незаборавних мелодија, умро је од рака грла.

Може ли и у којој мери музика оплеменили или преобразити човека?

Нисам сигуран да га може преобразити, али може бити „окидач“ за низ осећања и психичких сензација. Може да изазове емоције које ће подстаћи човека на размишљање. Од античких времена, од Плутарха на овамо, знало се како одређене мелодије и лествице делују на људску психу. Неке позитивно, а неке негативно, па су одређене биле и забрањене. Много се писало о утицају музике, о њеној лековитости и њеној моћи као и о штетности лоше музике. Оно што је сигурно јесте да је музика неопходна. Добра музика. Постоји и лоша која је погубна. И зато, није истина да се о укусима не расправља. О да, о укусима се и те како расправља, поготово са људима који својим поступцима треба да обликују јавни укус, који одређују шта је добро, а шта није, шта ће људи чути и видети, а шта не. И у позоришту, и на телевизији и свугде. Јер, лоша музика може трајно оштетити човека као и поглед на лоше изграђену, ружну зграду поред које пролази док иде улицом. Уметност има моћ и зато је важно да само врхунска уметност налази пут до људи. Зато је важан квалитетан и добар укус. А добар укус је одраз образовања и васпитања.

■ Микојан Безбрадица ■

ЧУВЕНИ БАЛЕТСКИ УМЕТНИК ХОЗЕ МАРТИНЕЗ ПОСТАВЉА МИНКУСОВОГ „ДОН КИХОТА“

Традиционални кореографски израз уз ауторски печат

Балет „Дон Кихот“, који је као фундамент класичног репертоара највећих светских компанија одавно постао критеријум за квалитет, први пут је на сцени Народног позоришта у Београду постављен 1931. године. Следеће верзије су изведене 1973, 1988 и 2007. године.

намера ми је да истакнем већи значај и улогу Дон Кихота, по коме балет носи назив, у смислу да му дозволим да испуни своју жељу да се сретне са Дулсинејом. То није само сан, већ то постаје и стварност у којој ће се паралелно одвијати две љубавне приче - између Дон Кихота и Дулсинеје, те Китри и Базила. Све варијације су ту, као и коде; поставио сам нови *pas de deux* на почетку другог чина, који до сада није постојао. Сцену *таверне* смо избацили како бисмо задржали акцију и динамичност која држи пажњу гледалаца до краја представе“, најављује Мартинез, уметник импресивне играчке и кореографске каријере.

Мартинез је рођен 1969. године у шпанском граду Картагена. Школовао се у балетској школи „Roselle Hightower“ у Кану, као и

Хозе Мартинез са ансамблом Балета Народног позоришта у Београду

балетској школи париског Балета којем се одмах и придружио. Већ 1988. године постао је првак Балета париске Опере где је одиграо све велике улоге балетског репертоара. Добитник је многих значајних награда, међу којима се посебно издвајају „Prix Benois de la Danse“, „Prix de Lausanne“ и „Premio Nacional de Danza“. Угледни јапански плесни часопис „Shinshokan“ прогласио га је једним од најбољих плесача данашњице. Пре доласка на чело париске Опере, био је и уметнички директор

шпанске „National Dance Company“.

Посебан уметнички печат представи даће нови декор и костими које потписује Ињаки Кобос Гереро.

Асистент Хозеа Мартинеза у раду на представи биће Ана Елена Мартин Еја.

Премијера је планирана у мају 2025. године на Великој сцени, а у представи ће учествовати комплетан ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта у Београду.

■ Р.П.Н. ■

Народно позориште у Београду је недавно угостило чувеног балетског уметника Хозеа Мартинеза, актуелног директора Балета париске *Опере*, који ће на нашој сцени поставити балет „Дон Кихот“ Лудвига Минкуса, једно од најпознатијих дела класичне балетске литературе настало на истоименом роману Мигуела де Сервантеса.

Хозе Мартинез се упознао са ансамблом Балета Народног позоришта у Београду и најавио да

ће његова поставка овог балета препуног комичних и романтичних елемената протканих динамичном и емоционално богатом музиком, бити ослоњена на традиционални кореографски израз инспирисан верзијама Маријуса Петипа и Александра Горског.

„У исто време, желим да дам и своју визију ове приче. Такође,

У Народног позоришту у Београду почеле су пробе представе „Централа за хумор“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Оље Ђорђевић.

Премијера ове ратне трагикомедије, инспирисане истинитим догађајима и личностима у окупираним Београду током Другог светског рата, планирана је 22. марта на Сцени „Раша Плаовић“.

Драматург Јефимија Секуловић, костимограф Марија Марковић Милојевић, сценограф Љубица Милановић, композитор Ирена Поповић Драговић, дизајнер светла Никола Завишић, кореограф Андреја Кулешевић и Љиљана Мркић Поповић која ће обликовати сценски говор, потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у којем су улоге додељене Радовану Вујовићу (Александар Цветковић Аца), Милошу Ђорђевићу (Јован Танић), Јовану Јовановићу (Никола Поповић), Вањи Милачић (Жанка Стокић), Павлу Јеринићу (Мирко Милисављевић) и Сузани Лукић (Љубинка Бобић Боба).

Радња комада дешава се током страховладе нацистичке Немачке над окупираним

ДРАМА СПРЕМА НОВУ ПРЕДСТАВУ ПО ТЕКСТУ ЂОРЂА КОСИЋА, ПРЕМИЈЕРА У МАРТУ

„Централа за хумор“

Србијом када део београдских глумаца одлучује да и у таквим околностима, ипак, настави са радом и да пред народом изводи комедије.

Једно од новоотворених булеварских позоришта, „Централа за хумор“, посебно је успешно - игра се по више представа дневно, махом за српску публику. Истовремено са комедијом на сцени, дешавају се ужаси у збиљи: застрашивања, јавна вешања, погубљења и одвођења у концентрационе логоре. У „времени у којем ником није до смеха“, маса публике долази управо по смех као бег од сурове свакодневице...

„У преплитању ратне и позоришне стварности, поставља

се питање - шта је за осуду у околностима у којима је живот потрошна роба, и ко уопште има право да доноси ту пресуду. Централа за хумор је инспирисана истинитим догађајима и личностима, и у њиховом случају, пресуда је била брза и без права на одбрану, за неке - на смрт. У нашој представи, личности које су средином прошлог века иступале на сцену Народног позоришта појављују се на њој поново - наравно, овога пута као измаштани драмски ликови, плодови пишчеве фикције - да одбране свако своју позицију: колаборације, престанка рада, или пак радикалног отпора“, наводи аутор комада Ђорђе Косић.

■ Р.П.Н. ■

ОДРЖАН НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

Традиционални Новогодишњи гала концерт ансамбла Опере Народног позоришта у Београду одржан је 13. јануара на Великој сцени. И ове године, тај престижни догађај понудио је љубитељима оперске уметности разних генерација специјално припремљен репертоар, обојен романтичном и свечарском атмосфером. Гледаоци су уживали у веома богатом, садржајном и брижљиво одабраном вишечасовном програму сачињеном од величанствених увертира, арија и дуета који су то зимско вече претворили у незаборавну новогодичну симфонију препуну празничног духа и расположења. За ову музичку магију поново је владало огромно интересовање публике; све улазнице биле су распродате у рекордном року, за мање од 24 сата. Уз Оркестар наступили су прваци и солисти Опере Ана Рупчић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Јанко Синадиновић, Сања Керкез, Дејан Максимовић, Душан Плазинић, Драгутин Матић, Љубица Вранеш, Весна Ђурковић, Евгенија Јермић Покрајац, Вук Зекић и Михаило Шљивић. Програмом, у режији Ане Григоровић, дириговали су Ђорђе Павловић, Ђорђе Станковић, Нина Фуштар и Александар Гутић. Новогодишњи оперски гала концерт који Народно позориште у Београду традиционално организује од 1993. године, сваког 13. јануара, није само музички догађај, већ и прослава уметности и културе и истински спектакл за душу. На крају вечери, солисти су на бис извели чувену „Винску песму“ из Вердијеве „Травијате“, а овај величанствени тренутак, испуњен страстеним емоцијама и беспрекорним певањем, представљао је идеалан завршетак концерта и награду за верну публику која је све време, са усхићењем, посматрала дешавања на сцени.

Р.П.Н.

ПРВАКИЊА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
У БЕОГРАДУ ТЕОДОРА СПАСИЋ

Волим сцене када је свим емоцијама дозвољено да ескалирају

Током досадашње успешне и веома богате каријере, првакиња Балета Народного позоришта у Београду Теодора Спасић остварила је велики низ значајних солистичких улога у целокупном класичном и неокласичном репертоару. Њен јединствен играчки стил којим плени са сцене, проткан изузетном техником, прецизношћу извођења и емотивном снагом, оставља веома снажан утисак не само на публику, већ и на стручну критику. У међувремену, нису је заобилазила ни нека значајна признања од којих се посебно издвајају Награда „Наташа Бошковић“ и Награда „Радомир Вучић“. Пре два месеца, своју уметничку биографију обогатила је и улогом у савременом балету „Рефлекс“, у кореографији Сање Нинковић, на музику Ирине Поповић, који истражује однос младих и дигиталног доба као одговор на свеприсутне изазове модерног света. У разговору за „Позоришне новине“ Теодора истиче да представа доноси вибрантну игру испуњену широким спектром емоција и кроз форму савременог плеса прича о утицају савремених технологија на младе генерације, као и улози породице у новим околностима данашњице.

„Нажалост, наше окружење је одузето од садашњег тренутка, па нам изостаје моменат присутности. Свако покушава да побегне у неки свој свет, изолије се покушавајући да пронађе и оправда себе, а заправо се дешава управо супротно - губимо себе и утапамо се у групу.“

Визија покрета преноси универзалну поруку о миграцији

друштва у дигитални свет, изазивајући публику да се преиспита о стварности у којој преживљавају инстинктивни рефлекс и стварају се нови обрасци понашања. Како се у све то „уклапа“ ваша јунакиња?

Лик коју тумачим је веома друштвена девојка која воли забаву и ужива у друштву, прати своју групу пријатеља у свему, и у добром и у лошем. До момента када се сусреће са једним од својих пријатеља са којим дели мишљење, неразумеваче насилја над младићем, али ниједно од нас нема храбрости да искаже своје емоције и мисли. Страх од неприхваћености, одбијања, гласно изјашњавање, став који бранимо, све је то страни једном младом незрелом бићу које покушава да буде део друштва. Да ли је грешка друштва што покушава да поништи индивидуалност или је грешка појединца који себе брише зарад групе? Да ли нас данас учи да скривамо своје емоције и страхове од других зарад прихватања? Зарад припадања? Некоме или нечему. На крају, ипак је блискост та која нас спасава од свега и сваког изазова пред нама. Блискост са пријатељем, са породицом, са најближима који ће разумети, помоћи и спасити.

Прошле сезоне, поново сте на сцену „вратили“ још једну своју велику и значајну улогу из класичног балетског репертоара - Сванилду у „Копелији“, на музику Леа Делиба, у кореографији Љубинке и Петра Добријевића...

Улогу Сванилде сам први пут радила управо са Бубом Добријевић, пре девет година када ме је одабрала да радим са њом.

Тада су и кореографија и драмски део улоге били изазови за мене. Техничке деонице су, такође, биле задаци који су тражили време за увежбавање. Овај пут када сам се сусрела са „старом“, већ познатом Сванилдом, било је неупоредиво лакше. Тело је упамтило све што се давно увежбавало, само сам уживала у поигравању са мојим ликом, који је сваки дан добијао нове моменте, било карактерне или емотивне.

Прошлог месеца, у оквиру „Празничног репертоара“, у култном „Крцку Орашчићу“ играли сте Машу, главну женску улогу. И ове године, поново је владало огромно интересовање публике за ту представу за коју су, за сва извођења у децембру и јануару (укупно 11), све улазнице биле распродате у рекордном року, за мање од 24 сата?

Драго ми је да то чујем. Радује ме да се публика враћа у позориште. Слушала сам приче мојих колега који су играли пред препуним салама давних деведесетих и публиком која је бацала цвеће на сцену и долазила изнова и изнова да гледа балет. Свакако постоје представе које су увек распродате; „Крцко“ је једна од њих, годинама уназад. Част ми је да сам била од прве пробе у сали и стварала Машу за чувени балет који, верујем, никада неће досадити ни мени ни публици.

Прошле године за насловну улогу у Жизели добили сте престижну награду „Наташа Бошко-

вић“ за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила у области балетске уметности. Верујем да вам много значи што сте добили једно такво значајно признање...

Замислите колико се обрадујете неком комплименту и колико може да вам улепша дан. Похвала ваших колега за нешто што сте урадили или педагога са којим сте сваки дан у сали - све су то мале ствари које нас покрећу и дају неку мотивацију, неку

два чина овог балета, то је био највећи изазов.

На који начин проналазите равнотежу између поштовања оригиналне кореографије и уношења свог личног печата у сваку улогу?

Мислим да је предност у томе када сарађујете лично са кореографом у моменту стварања задате улоге. Имала сам среће да сам на скоро свим улогама радила са кореографима. Тада имате слободу предлагања и представљања свог лика у оном облику у ком га ви видите. Наравно кроз задату кореографију, али уз прилагођавање и компромис уметника и кореографа. Чак и у улогама које сам накнадно радила, без присуства кореографа, увек сам успевала да пронађем тренутке или музичке деонице где могу донети оно што желим.

Битно је пронаћи и визуализовати тренутке где имате простора да представите себе у задатој роли.

У оквиру класичног репертоара, играте и улоге Гулнаре у „Гусару“, Олге у „Евгенију Оњегину“... У којој мери је класични репертоар технички захтевнији од савременог балета?

Класичан балет има своја правила и своје форме којих се морате придржавати, док савремени балет даје више слободе покрету. Колико је захтеван класичан, исто толико је и савремени балет. Свака улога, било савремена или класична, доприноси целокупном раду на себи. Мислим да је за играча неопходно да се бави и истражује све стилове игре, како би осетио своје тело, контролу над њим, емотивна стања и све оно разнолико што нам се нуди.

Имате ли неку омиљену сцену из класичног репертоара коју посебно волите?

Имам у свакој представи неки сцену коју највише волим, али ако морам да издвојим то би била сцена из „Жизеле“ - крај истоимене представе, када зора свиће и чују се звона. Општај од Алберта са свешћу да је последњи заједнички тренутак, сваки пут ме сломи. Али, са друге стране волим и сцену „лудила“ јер тада је дозвољено свим емоцијама да ескалирају, не постоје никакве границе. Волим ове сцене јер траже потпуно емотивно давање и препуштање тренутку.

■ Микојан Безбрадица ■

Теодора Спасић и
Јовица Бегојевић
у „Жизели“

ПОЛОЖЕН ВЕНАЦ НА СПОМЕНИК БРАНИСЛАВУ НУШИЋУ

Поводом 87. година од смрти нашег великог комедиографа Бранислава Нушића, директорка Дrame Народног позоришта у Београду Молина Удовички Фотез, положила је у недељу 19. јануара венац на његов споменик који се налази прекопута зграде националног театра. Догађају су присуствовали и представници Фондације "Нушић" на челу са председником Небојшом Нушићем, потомком нашег великог писца. У више него богатој биографији Бранислава Нушића, уписано је, између осталог, и да је од 14. јула

1900. до 19. јануара 1902. године био на челу Народног позоришта у Београду, Кући у којој су праизведени скоро сви његови најпознатији позоришни комади. Нушић је дао огроман допринос српској култури, посебно театарској уметности о чему сведочи чињеница да су његова дела и данас остала синоним за позоришни и књижевни квалитет. Писао је драме, романе, приповетке, али је, несумњиво, остао најпознатији по својим комедијама.

Р.П.Н.

ПОТПИСАН ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ СА БАЛЕТСКОМ ШКОЛОМ „ДИМИТРИЈЕ ПАРЛИЋ“

У оквиру иницијативе стратешке сарадње Народног позоришта са балетским школама, након потписаног протокола са београдском школом „Лујо Давичо“, управник Светислав Гонцић је потписао и Протокол о сарадњи и

са Милорадом Вукобратовићем, директором Балетске школе „Димитрије Парлић“ из Панчева. Дирекција Балета на челу са уметничким директором Аном Павловић је укључила ученике балетских школа у сва извођења балета „Крцко Орашчић“ пружајући младим играчима могућност да стекну сценско искуство заједно са својим будућим колегама. Ученици београдске и панчевачке балетске школе који су наступали у оквиру овогodiшњег празничног репертоара били су: Хелена Бирак, Анђелка Јовановић, Хана Перовић, Новак Благојевић, Вељко Влаховић и Данијел Стрмиша.

Р.П.Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ СВЕТОГ ЈОВАНА

Обредом освешања и сечења славског колача који је обавио парох Саборне цркве у Београду, архијерејски намесник, протојереј-ставрофор Бранко Топаловић, уз саслужење Хора Народног позоришта у Београду којим је дириговао Ђорђе Станковић, национални театар је 20. јануара у пробној сали на петом спрату обележио крсну славу Светог Јована, у присуству управника Светислава Гонцића, директора сектора, бројних гостију и запослених. Топаловић је пожелео присутнима срећну и благословену славу у дому у коме раде и из кога издржавају породице, уз жељу да им „сваки нови дан донесе нову победу“ и да их Бог увек штити.

Р.П.Н.

ОПЕРА ЂОАКИНА РОСИНИЈА, НАЈДУГОВЕЧНИЈА ПРЕДСТАВА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ, ПОСЛЕ ПЕТ ГОДИНА ПОНОВО НА РЕДОВНОМ РЕПЕРТОАРУ ВЕЛИКЕ СЦЕНЕ

Повратак култног „Севилџа“

Обнова Росинијеве опере „Севилски берберин“, најдуговечније представе Народног позоришта у Београду, одржана је 19. јануара на Великој сцени.

Реч је о једној од најбољих комичних опера икада написаних, живог драмског израза и изванредне уметничке снаге, која се после пет година поново вратила на редовни репертоар, а о томе колико је интересовање владало за овај догађај говори и податак да су све улазнице још одавно, чим је објављен јануарски репертоар, биле распродате.

Под диригентском управом Ђорђа Станковића, у режији Борислава Поповића коју је обновила Ивана Драгутиновић Маричић, наступили су Љубомир Поповић (Гроф Алмавива), Небојша Бабић (Доктор Бартоло), Снежана Савичић

Севилски берберин у новом руху наставио да живи као најдуговечнија представа Народног позоришта или како сам то још пре 15 година назвала - оперска Буба у уху, каже Ивана Драгутиновић Маричић.

„Оно што је увек свеже и ново у сваком извођењу лежи у маштовитости и креативности младих извођача који вођени сигурном руком и искуством

Осим на матичној сцени, представу је у протеклих скоро пола века видела и публика у Ужичу, Шапцу, Чачку, Врању, Трстенику, Крагујевцу, Алексинцу, Александровцу, Смедереву, Гуприји, Сопоту, Лесковцу, Јагодини, Нишу, Пироту, Пријепољу, Новом Пазару, Пожаревцу, Крупњу, Зајечару, Ивањици и Панчеву. У јулу 1986. године учествовала је на 34. Међународном летњем фестивалу – десетом југословенском оперском бијеналу у Љубљани, где је Александар Ђокић добио награду за најбољу мушку улогу. Критичари су, између осталог, истicali Поповићеву „веома разиграну режију“ са успешном карактеризацијом ликова и сјајном драматуршким анализом, док су у вези са музичком поставком дела приметили „постојање тог типично росинијевског уско-виланог темпа, брзе ритмике и лепе градације“.

ко нашег Севилџа, лепршаваг и питког, добро забавити у Оперу и пожелети да дође поново, на још неку оперску представу“, поручује Ивана Драгутиновић Маричић.

„Севилски берберин“ је последњи пут био на репертоару 15. јануара 2020. године.

У представи учествују Оркестар и Хор Народног позоришта у Београду.

Либрето по Бомаршеу написао је Чезаре Стербини, а превод је урадио Велимир Живојиновић.

Секулић (Розина), Владимир Андрић (Фигаро), Иван Томашев (Дон Базилио), Татјана Митић (Берта) и Стефан Петковић (Фјорело).

„Севилски берберин“ је представа која ће ускоро прославити своју пету деценију. Пре петнаест година, 2010, одлучили смо да ову комичну и разиграну представу обновимо у част нашем великом редитељу Бориславу Поповићу. Том приликом обновљена је и сценографија по нацртима Миомира Денића, а сашивени су и нови костими као реплика оригиналних костима Божане Јовановић. Тако је

диригентата, редитеља и старијих колега певача, поштујући јасно постављене принципе ове врцаве и увек актуелне приче, дају неку нову и савремену ноту коју публика препознаје и одушевљено прихвата. Овој представи желимо дуг живот и у будућности и зато се трудимо да је време не прегази и да промишљеним иновацијама буде обогаћена и украсена, а самим тим актуелна и са радошћу прихваћена од београдске публике, како старије које редовно долази не би ли видела *шта ли ће сада ново да смисле?*, тако и нове, млађе популације, која ће се пре-

Премијера је одржана 1. јуна 1978. године у режији Борислава Поповића, коју је 2010, такође, обновила Ивана Драгутиновић Маричић.

Комичну оперу „Севилски берберин“ о младој девојци Розини заљубљеној у грофа Алмавиву и његовом личном берберину Фигару који им помаже да се упознају, славни италијански композитор Ђоакино Росини компоновао је са 24 године.

Опера је праизведена 20. фебруара 1816. године, у Театру Арђентина у Риму, под насловом „Алмавива или Узалудна предострожност“.

■ М.Б. ■

МЛАДИ И ТАЛЕНТОВАНИ ГЛУМАЦ АНДРЕЈ ЊЕЖИЋ,
ЈЕДАН ОД ЈУНАКА ПРЕДСТАВЕ „МАЈСТОР И МАРГАРИТА“

Све уметности се преливају једна у другу

Сцена из „Мајстора и Маргарите“
у режији Андраша Урбана

На недавној премијери Булгаковљевог „Мајстора и Маргарите“, у драматизацији Кате Бармати и режији Андраша Урбана који је окупио изузетну глумачку поставу, пажњу публике, али и стручне критике, привукао је, између осталих, и један од најмлађих чланова - Андреј Њежић. Улогама Лиходејева и Пристиглог показао је да је реч о изузетном таленту који са невероватном лакоћом доноси на сцену дубоку емоцију и комплексност ликова, уз истовремено задржавање аутентичности и оригиналности. Био је то, уједно, и глумачки деби у Народном позоришту овог младог уметника, рођеног у

Бањалуци 2001. године.

„Било је занимљиво тражити којим средствима да представимо те Московљане. Булгаков их је веома детаљно описивао, као људе који покушавају да скупом одећом и спољашношћу прикрију своју сенку“, каже Андреј у разговору за „Позоришне новине“ и истиче да му је веома драго што је био део тако велике представе и то на сцени једног од наших најзначајнијих театара – Народног позоришта у Београду.

„Овај процес ми је био један од најдражих, не само због комада којим смо се бавили, него и због екипе која је чак и на почетку проба дисала као један. Било је ту наравно и тешких тренутака, који сваки процес носи, али смо

имали поверења једни у друге. Све ово је мени, као младом глумцу, много значило. За мене је била велика част играти на сцени Народног позоришта, где је присутна позоришна етика и професионализам којој као глумци тежимо и каквој су нас учили на факултету“, сматра Њежић, један од најталентованијих глумаца у својој генерацији који је Факултет драмских уметности у Београду завршио у класи професорке Марије Миленковић. Открива нам да је одавно био очаран глумом, тако да је, после завршетка средње школе, избор те високошколске установе био потпуно логичан избор.

„Волео сам одувек да пишем и да стварам неки свој свет. Имао сам веома бујну машту, мада ми

ни сада не мањка. Увек ми је било занимљиво да посматрам људе из моје околине. Просто сам знао да је то нешто чиме желим да се бавим; нарочито ме позоришна сцена увек привлачила. Глума ти даје прилику да копаш по себи и по другима, руши ти самопоуздање и поново га гради. И заправо никада не престанеш да учиш“, каже наш саговорник који је на неколико сцена већ остварио више запажених улога у представама „Тајни дневник Адријана Мола“ (Позориште „Бошко Буха“),

му“, тврди млади уметник који је у јуну прошле године, само неколико месеци пре него што је започео сарадњу са Андрашом Урбаном, већ играо у Булгаковљевом „Мајстор и Маргарита“. Реч је о његовој дипломској представи која је, у међувремену, на Међународном студентском фестивалу „ВГИК“, одржаном у Москви, освојила Гран при, главну фестивалску награду.

„Спремање наше дипломске представе је био врло изазован процес. Имали смо веома велику одговорност, јер се ипак ради о великој књижевности. Запрепашћујуће колико је тај роман актуелан и данас. Причали смо о темама које желимо обрађивати, о језику представе и сценским решењима. У представи играм мачка Бехемота и Јешуу Ха-Ноцрија. Прошле године смо били у Булгаковљевом дому, истраживали о његовом животу и раду, читали бројне литературе везано за овај комад – тако да сам се осећао спремним за процес са Андрашем“, истиче Андреј Њежић.

Говорећи о својим глумачким узорима, каже да у овом послу постоје многи људи чијој се вештини диви, али, никога није посебно издвојио.

„То су све моје колеге који су професионалци у свом послу, племенити и доследни себи. Они ми увек врате веру и љубав за овај посао. Али, као што сам рекао, све уметности се преливају једна у другу. Увек тражим инспирацију у сликарству и музици.“

■ Микојан Безбрадица ■

„Климакс“ (Хартефакт кућа), „Вања, Соња, Маша и Остали“ (Атеље 212), „Сан летње ноћи“ и „Пијани“ (ФДУ), серијама „Мочвара 2“ и „Време смрти“, као и филму „Свилен конач“.

„Глуми приступам из сваког вида који нуди инспирацију. Свака је улога различита и захтева истраживање. А глумац се служи често неким својим личним искуствима и маштом. Мислим и да глумац мора бити у додиру са свим уметностима, јер се све то прелива једно у друго. Глумац може да нађе инспирацију у све-

ПРОГЛАШЕНИ ПОБЕДНИЦИ КОНКУРСА ЗА НАЈКРЕАТИВНИЈУ ФОТОГРАФИЈУ СА КРЦКОМ ОРАШЧИЋЕМ

Магични тренуци са дрвеним лутком

I НАГРАДА
Касија и Искра Цветковић

Народно позориште у Београду уручило је награде победницима првог Конкурса за најкреативнију фотографију са Крцком Орашчићем, који је трајао од 12. до 29. децембра прошле године. Новогодишње и божићне празнике прославили смо уз чак

девет извођења представе „Крцко Орашчић“ којој су се подједнако радовали одрасли и деца. Најмлађа публика, узроста од пет до десет година, имала је прилику да се у фоајеу Народног позоришта фотографише са дрвеним лутком Крцком Орашчићем и покаже своју креативност.

Родитељи су успели да камером свог мобилног телефона забележе те магичне тренутке, а ми смо их наградили и обрадовали лепим празничним поклонима.

Прву награду освојиле су две младе даме - Касија и Искра Цветковић, петогоди-

II НАГРАДА
Лука Милићевић са Анђелом Симић

шње близнакиње, које од најмлађег доба уживају у балету и, према речима њихових родитеља, једва су дочекале дан да могу уживо да погледају балет-

ску представу на најбајковитијој сцени.

Другу награду освојио је шестогодишњи Лука Милићевић, чији су родитељи фотографијом забележили тренутак када показује Крцку Орашчићу у ком делу првог чина је био најсрећнији, а то је тренутак кад је Крцко оживео и донео праву чаролију на сцену.

Трећу награду освојиле су Били и Куба Ковачевић које су својим пољупцима покушале да оживе дрвеног лутка.

Један од поклона за све награђене су карте за целу породицу за представу „Снежана и седам патуљака“ које су

III НАГРАДА
Куба Ковачевић са Милицом Лолић

победницима конкурса уручили главни ликови ове опере за децу – Снежана (Милица Лолић) и Краљица (Анђела Симић).

■ Р.П.Н. ■

ФЕБРУАР 2025.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СУБ.	01. ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића - титловано на енглески	од 19.30
НЕД.	02. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
УТО.	04. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ЧЕТ.	06. БАНОВИЋ СТРАХИЊА балет на музику Ивана Илића	од 19.30
ПЕТ.	07. МАЈСТОР И МАРГАРИТА драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
СУБ.	08. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
НЕД.	09. МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића	од 19.30
СРЕ.	12. ЛОВЦИ БИСЕРА / ПРЕМИЈЕРА опера Жоржа Бизеа	од 19.00
ЧЕТ.	13. КОНЦЕРТ ИРАНСКЕ ФOLKЛОРНЕ МУЗИКЕ АНСАМБЛА „ДАРВАГ“	од 19.00
ПЕТ.	14. ЛОВЦИ БИСЕРА опера Жоржа Бизеа	од 19.00
УТО.	18. ДЕРВИШ И СМРТ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
ЧЕТ.	20. ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ Звезде руског балета	од 19.00
ПЕТ.	21. ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ Звезде руског балета	од 19.00
НЕД.	23. ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ Звезде руске опере	од 19.00
ПОН.	24. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ЧЕТ.	27. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	28. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
СУБ.	01. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.00
НЕД.	02. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН.	03. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
УТО.	04. ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама	од 19.30
СРЕ.	05. ЛОВЦИ БИСЕРА опера Жоржа Бизеа	од 19.00

МАРТ

ГОСТОВАЊА

11. 02. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК - Панчево
 13. 02. БАЛЕТСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ у оквиру пројекта „Балет у градовима Србије“ - Горњи Милановац
 14. 02. БАЛЕТСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ у оквиру пројекта „Балет у градовима Србије“ - Аранђеловац
 21. 02. МАЈСТОР И МАРГАРИТА - Панчево
 25. 02. МАЈСТОР И МАРГАРИТА - Загребачко казалиште младих
 26. 02. ТРАВИЈАТА - Чачак

ДОГАЂАЈИ

09. 02. ОТВОРЕНА ВРАТА
 ПРЕДШКОЛСКИ И ОСНОВНОШКОЛСКИ УЗРАСТ у 10 часова
 ОДРАСЛИ у 12 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СУБ.	01. СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 13.00
СУБ.	01. СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловића	од 20.30
НЕД.	02. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ПОН.	03. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
УТО.	04. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
СРЕ.	05. МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
ЧЕТ.	06. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ПЕТ.	07. 55 КВАДРАТА драма Иване Вуковић, гостује ХНК Сплит	од 20.30
СУБ.	08. СРЕЂА, ПАЗИ СНИМА СЕ пројекција филма, у организацији Удружења за борбу против рака јајника и грлића материце „Проговори“	од 19.00
НЕД.	09. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПОН.	10. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
УТО.	11. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ.	12. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
ЧЕТ.	13. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ) драма Биљане Србљановић - титловано на енглески	од 20.30
ПЕТ.	14. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ) драма Биљане Србљановић - титловано на енглески	од 20.30
УТО.	18. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ЧЕТ.	20. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
ПЕТ.	21. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
СУБ.	22. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
НЕД.	23. ЋЕЛАВА ПЕВАЧИЦА драма Ежена Јонеска, гостује Центар за културу Тиват	од 20.30
ПОН.	24. МИРАНДОЛИНА по мотивима Карла Голдонија и Петера Туринија, гостује Центар за културу Тиват	од 20.30
УТО.	25. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СРЕ.	26. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Гњидић - титловано на енглески језик	од 20.30
ЧЕТ.	27. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
ПЕТ.	28. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ.	01. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
НЕД.	02. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПОН.	03. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
УТО.	04. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30
СРЕ.	05. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30

МАРТ